

Zatímco jsme připravovali a organizovali tento kongres, mnoho našich kolegů a přátel nám říkalo, že je bláznivé chystat takové setkání – ze všech míst v Donbasu – právě v Doněcku. Je to riskantní, říkali. Může to být nebezpečné, varovali nás. Je to „válečná zóna,“ tvrdili.

Avšak kde jinde by se mělo diskutovat o mírovém řešení pro Donbas, než zde – v samotném Doněcku? Je důležité, nesmírně důležité, být právě zde, kde Evropa krvácí ze své otevřené rány.

Když vidíme, jak evropská masmédia a mainstreamoví politici referují o válce v Donbasu, tak můžeme nabýt dojmu, že se tento konflikt odehrává „mimo Evropu“ – někde hodně daleko. Novináři kopírují zprávy jeden od druhého a politikové poté tyto vzájemně okopírované zprávy citují. Kdokoli, kdo zde byl osobně, tak jako my právě teď, ví:

*Manuel Ochsenreiter na
Mezinárodním fóru v Doněcku, 11.
– 12. května 2015*

Mediální zpravodajství o událostech této krvavé války je jednostranné, špatné a zaujaté.

Německý kancléř Otto von Bismarck jednou řekl: *„Lidé nelžou nikdy tolik jako po lovu, během války a před volbami.“* (Mimochodem, on měl vůbec častokrát pravdu...)

Abychom dosáhli mírového řešení pro Donbas, mezi naše nejdůležitější úkoly patří:

Evropa musí dostávat nezaujaté, pravdivé informace o válce v Donbasu. Evropané naneštěstí dostávají velice málo (nebo vůbec žádné) informace o utrpení civilního obyvatelstva, ztrátách na životech, ničení vesnic, obytných budov, škol a nemocnic způsobených dělostřeleckým ostřelováním a bombardováním ukrajinskou armádou v této oblasti. Tento nedostatek informací je velice nebezpečný. Namísto zprostředkovávání pravdivých informací jsme svědky mediálního válečného štvání proti Rusku, rusofobie a přihlašování se k „[mezinárodnímu] společenství, sdílejícímu západní hodnoty.“ Mimochodem, v souvislosti s posledně jmenovaným bychom měli také diskutovat o tom, co znamenají tyto „hodnoty“ v Evropě.

Donbaská krize rovněž znamená krizi jednoho z nejdůležitějších kolektivních lidských práv – práva na sebeurčení. Můžeme bohužel konstatovat:

Čím více západní politikové a média mluví o právu na sebeurčení, tím méně jej uplatňují v praxi.

Právo Donbasu a jeho obyvatel na sebeurčení nehraje žádnou roli v oficiálním politických kruzích v Bruselu.

Jak je to možné?

Manuel Ochsenreiter na tiskové konferenci v Donbasu, společně s Luisem Durnwalderem (bývalým zemským hejtmánem Jižního Tyrolska), poslancem Evropského parlamentu Jean-Luc Schaffhauserem (Rassemblement bleu Marine) a poslankyní za levé křídlo Syrize Evgenií Ouzounidou

Odpověď může znít groteskně: Problém sebeurčení není jen problémem Donbasu. Je to problém i Evropy, přesněji řečeno Evropské unie samotné. Evropská politická elita je zvyklá na cizí dominanci, na heteronomii. Jak jinak si lze vysvětlit chabou reakci německé vlády na několik špiónážních skandálů ze strany USA? Jak jinak může být vysvětlen souhlas s masívní přítomností neevropských vojenských sil – amerických vojenských jednotek – v Evropě? Německo se stalo největší a nejdůležitější letadlovou lodí Washingtonu.

To ukazuje na problém: Politikové, kteří jsou ochotni předat právo na suverenitu Evropské unii a NATO v Bruselu, kteří souhlasí s masívní vojenskou přítomností cizí armády v jejich zemích a kteří nehájí právo svých občanů na soukromí proti zahraničním špiónážním sítím mohou mít vážný problém s pochopením vůle a touhy po sebeurčení obyvatel Donbasu.

Tento nedostatek evropského sebeurčení je nebezpečný nejen pro Evropu samotnou, ale i celý eurasijský kontinent. Tento nedostatek sebeurčení nás rozděluje v době, kdy bychom měli být jednotní. Vytváří konflikty namísto toho, abychom usilovali o řešení. Dělá z nás nepřátele namísto partnerů. Zabraňuje nám chápat náš kontinent od Lisabonu po Vladivostok jako společenství.

Tento nedostatek pochopení je přesně tím důvodem, prostřednictvím něhož můžeme vysvětlit strašné chyby, které Evropská unie napáchala na Ukrajině. Je to rovněž důvodem pro agresivní a nepřátelské chování vůči Rusku. Je jedním z hlavních důvodů pro politiku sankcí. Tohle všechno se nestalo a nestává v zájmu Evropy, vše se děje v zájmu Washingtonu. Obzvláště ekonomické sankce, které nejsou pouze protiruské, ale také protievropské. Obě ekonomiky (ruská a evropská) trpí pod tímto tlakem.

Je zde však i pozitivní vývoj. Obyvatelé Evropy, obyčejní lidé jsou si vědomi tohoto nebezpečného vývoje. V Německu zástupci průmyslu varují před ekonomickými sankcemi

vůči Moskvě. Lidé v celé Evropě vycházejí do ulic, aby vyjádřili svoji podporu obyvatelům Donbasu. Stále méně lidí v Evropě věří oficiálnímu mediálnímu pokrytí války na Ukrajině. Politické strany, které odmítají agresi vůči Donbasu a Rusku získávají stále větší podporu.

Tento tlak veřejnosti je důležitý.

Vládnoucí politické třídy v Evropě musí vidět a pochopit tento tlak veřejnosti, což musí vést k nejdůležitějšímu evropskému projektu budoucnosti:

Úplnému odamerikanizování našeho kontinentu.

Donbasu musí být zaručena široká politická, ekonomická, kulturní a jazyková práva. Nikdo nemá právo omezovat tyto práva na sebeurčení – ani Kyjev, ani Brusel, ani Washington.

Všechny tyto plány je možné uskutečnit.

V současnosti jsme svědky počátečních událostí, zrodu skutečného multipolárního světového uspořádání a konce unipolární dominance Washingtonu. Krymské referendum a jeho sjednocení s Ruskem jsou toho působivým důkazem. Zatímco unijní politikové odmítají dodnes uznat výsledky referenda, mnoho Evropanů vidí tyto události v pozitivním světle – navzdory mediální a politické **propagandistické bouři**.

Politická emancipace Donbasu může mít pozitivní vliv na celou Evropu. Protože evropské národy rovněž touží po politickém osvobození.

Osvobození od Washingtonu a Bruselu.

Text projevu International Forum „Donetsk: yesterday, today, tomorrow“ byl převzat z osobních stránek Manuela Ochsenreitera.